

dog tydelig nok sagt det modsatte. Sluttelig vil jeg tillade mig at give den høitærede Justitsminister den Oplysning, at, naar han ikke forstod, hvad jeg mente med det Udtryk, at man havde „købet“ disse to Ting sammen, og endog saa syntes at mene, at dette Udtryk ikke var ganske passende, saa skal jeg meddele den høitærede Justitsminister, at, saavidt jeg erindrer, har hans Kollega Finansministeren engang benyttet dette Udtryk i en ganske lignende Forbindelse, nemlig om Forening af en Lov om Foranstaltninger til Forsvarsvæsenets Fremme med en Lov om Indtømsloft. Saavidt jeg erindrer, erklærede Finansministeren dengang, at dette var en Sammenkobling af to forskjellige Ting. Naar altsaa den høitærede Justitsminister ick veed, hvad der skal forstås ved dette Udtryk, vil jeg bede ham henvende sig til sin Kollega Finansministeren for at faae Forklaring.

Gad: Jeg vil tillade mig at gjøre en ganske kort Bemærkning, da det jo er fuldstændig klart, at en lang Diskussion om dette Spørgsmaal ikke vil have nogen praktisk Betydning. Jeg skal derfor tillade mig blot ganske kort at udtale til den høitærede Minister, at naar jeg har den Overbevisning, at han ikke har det rette Syn paa denne Sag, tror jeg at kunne forklare det historisk netop ved den Udvikling, som denne Sag har haft i Ministerens egne Tanker. Ministerens egen Tanke har fra Begyndelsen været fuldstændig korrekt, nemlig den, at de andre Dele af Landet først skulde naae et saadant Standpunkt, som kunde siges at være fyldestgjørende og at staa lige med det Standpunkt, som Kjøbenhavn allerede indtager i Henseende til Sindsfygevæsenet. Naar man saa havde sagt til Kjøbenhavn: Nu kan Du vælge, enten at blive hos Dig selv og faae en vis Andel eller ogsaa gaa med de Andre, saa var Tanken fuldstændig korrekt; men Hemmeligheden er netop den, at det øvrige Land ikke staaar paa det samme Standpunkt som Kjøbenhavn, og Tanken er netop den samme, som i Grunden ligger bag ved en anden Ytring, som den høitærede Justitsminister udtalte lige overfor Færøerne, idet han sagde: Færøerne kunne ikke gjøre For- dring paa at komme med her, thi de have ikke hødet Noget i Forveien. Det er blot det

Ombendte. Men nu kan man meget godt være ædelmodig mod Færøerne — jeg skal ikke have det Mindste dertil — uagtet de ikke have givet Noget forud, men det er urigtigt at sige til den, der hder det Meste: „Du skal tvinges til at gaa ind med de Andre uden i mindste Maade at faae Noget derfor“. Jeg tror derfor, at det er fra dette Standpunkt, at Ministeren er kommet til at se urigtigt paa dette Forhold; og det er den samme Tanke, der er blevet bibeholdt, som laa til Grund for en hel anden Situation, nemlig den, at de øvrige Landsdele vare ligesaa godt stillede med Hensyn til Sindsfyge- væsenet som Kjøbenhavn.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg ønsker ligeledes kun Ordet for en kort Bemærkning, idet jeg nemlig i Anledning af de sidste Ytringer af den sidste Taler, saavel som af nogle Ytringer fra en anden æret Taler, blot vil gjøre opmærksom paa, at naar det Tidspunkt kommer, da man maa sige, at det øvrige Land var lige saa tilstrækkelig forsynet med Sindsfygeanstalter som Kjøbenhavn, var det naturligvis ikke Meningen at stille det frit for, om Kjøbenhavn vilde træde ind i Fællesskabet eller ikke, men saa vilde man gaa ud fra, at saa var Betingelsen tilstede for uden Videre at foreskrive, at Kjøbenhavn skulde træde ind i Fællesskabet. Men det, som man altsaa nu gjør i Erkjendelse af, at der ikke er tilveiebragt ligesaa god Plads for de Sindsfyge udenfor Kjøbenhavn, det er, at man netop siger til Kjøbenhavn: Ønsker Du ikke at træde ind i Fællesskabet, fordi Du tror, at det øvrige Land ikke er saa vel forsynet med Anstalter, som Du maa fordrø, saa kan Du lade være. Men det, som man saa fastholder, det er, at Kjøbenhavn kun kan kræve at faae Godtgjørelse for det, som saaledes af den almindelige fælles Statskasse anvendes andesteds til de øvrige Landsdele, uden at Kjøbenhavn faar Løb eller Del deri. — Jeg vil endnu kun bemærke, at forsaavidt en æret Taler berørte et andet Punkt, nemlig at der eksisterer forskellige mindre kommunale Sindsfygeanstalter udenfor Kjøbenhavn hele Landet over, og spurgte om, hvorledes deres Stilling vilde blive, vil jeg benytte denne Bemærkning til tillige at minde om, at der ogsaa er det særegne Forhold tilstede i Kjø-